

Χαιρετισμός Ανδρέα Μπουντουβή

28-10-2021

Αγαπητοί αντιπρυτάνεις, αγαπητέ κοσμήτορα της σχολής αρχιτεκτόνων μηχανικών, αγαπητοί συνάδελφοι που βρίσκεστε εδώ στην επίσημη αίθουσα τελετών, την αιθ. Καυταντζόγλου του ΕΜΠ, αγαπητοί συνάδελφοι, συνεργάτες, φοιτητές, κυρίες και κύριοι που παρακολουθείτε από απόσταση,

Το Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο τιμά σήμερα την 81η επέτειο της 28^{ης} Οκτωβρίου 1940. Σας ευχαριστώ για τη συμμετοχή σας και ιδιαίτερως ευχαριστώ τον κεντρικό ομιλητή μας τον Καθηγητή Πέτρο Στεφανέα από τον Τομέα Μαθηματικών της Σχολής Εφαρμοσμένων Μαθηματικών και Φυσικών Επιστημών που είναι μαζί μας και θα ακολουθήσει στο βήμα.

Ηταν μεγάλο και ηρωικό το ΟΧΙ της Ελλάδας στο ιταλικό τελεσίγραφο, απέναντι στον άξονα φασισμού-ναζισμού που σηματοδότησε την είσοδο της χώρας στον 2^ο παγκόσμιο πόλεμο. Και τότε μετρήθηκε το λαϊκό σθένος, και γράφτηκε το έπος του Αλβανικού μετώπου.

Θα ήθελα να μοιραστώ μαζί σας μερικές σκέψεις για το ΟΧΙ. Όχι το συγκεκριμένο, το επετειακό αλλά, με αφορμή αυτό, για την ίδια τη λέξη, το νόημά της, την απήχησή της και με αναφορά σε επίκαιρες καταστάσεις. Το ΟΧΙ δεν είναι για να λέγεται εύκολα, εκτός αν είναι ρουτίνας ή αυτονόητο ή αδιάφορης πλοκής. Το ΟΧΙ δεν πρέπει να είναι, αβασάνιστο, χάριν λόγου. Αν είναι να πιάνει τόπο το ΟΧΙ πρέπει να έχει έρεισμα, σθένος και στόχο. Αλλιώς γίνεται μανιέρα, στείρα άρνηση, εμπόδιο και μπορεί να πνίγει το ΟΧΙ που συνοδεύει το δίκιο και τη γενναιότητα. Ένα ΟΧΙ χωρίς προδιαγραφές μπορεί να συνεπάγεται οπισθοδρόμηση, συντηρητισμό, ένδεια, και για να καλύψει το κενό του, αν είναι να επιβληθεί, χρησιμοποιεί υλικό επένδυσης με συστατικά παραλογισμό, ακρότητα, αυθαιρεσία και βιαιότητα.

Κανείς δεν δικαιούται να διεκδικεί την πρωτοκαθεδρία στο ΟΧΙ. Το ΟΧΙ δεν αφορά μόνο στη νεολαία, η οποία μέχρι κάποιο στάδιο το εισπράττει από τους

μεγαλύτερους και τους ειδικούς, αλλά μετά το εκσφενδονίζει. Δικαίωμα και υποχρέωση στο ΟΧΙ έχει ο καθηγητής, ο δάσκαλος, ο γονιός, ο πολιτικός, ο κυβερνήτης. Έχει ο Πρύτανης, έχει ο κοσμήτορας, έχει ο καθηγητής. Κάποτε όλοι αυτοί χρειάζεται να πουν ένα ΟΧΙ, στον φοιτητή τους, στο μαθητή τους, στο παιδί τους, στον ψηφοφόρο, στον πολίτη. Και, φυσικά, δεν αναφέρομαι στα ΟΧΙ της ρουτίνας και της διεκπεραίωσης. Ούτε στα ΟΧΙ στείρας αντίθεσης, αλλά στα ΟΧΙ της μεγάλης ευθύνης.

Όταν έρθει η ώρα, ο καθένας από αυτούς, από μας, πρέπει να πει ένα μεγάλο ΟΧΙ, πρώτα ενώπιος ενωπίω, και μετά στους άλλους αποδέκτες, τους κοντινούς του, την κοινότητά του και στην κοινωνία. Το ΝΑΙ είναι ανθρώπινο, είναι συγκαταβατικό, είναι αφετηρία, είναι δημιουργικό, ενώνει. Είναι όμως τόσα πολλά τα ΝΑΙ που χαϊδεύουν αυτιά, υπηρετούν σκοπιμότητες και ιδιοτέλεια. Είναι πολλά τα ΝΑΙ της καταπιεσμένης συγκατάβαση, της υποταγής, της οσφυοκαμψίας. Αυτό συνήθως καταγγέλλουν – και σωστά -- όσοι είναι με το δίκιο και την πρόοδο αλλά το ίδιο κάνουν και, πολύ πιο ηχηρά, οι έχοντες αποκλειστικά δικαιώματα, κατά τη γνώμη τους, στο ΟΧΙ. Αυτοί που είναι συνήθως αυτόκλητοι εισαγγελείς, τιμητές των πάντων, εξουσιοδοτημένοι άγγελοι. Το ΟΧΙ της 28^{ης} Οκτωβρίου έφερε πόλεμο, έδωσε νίκη, ένωσε τους Έλληνες, που ωστόσο μετά από λίγο, βυθίστηκαν στον εμφύλιο. Το ΟΧΙ της ευθύνης θα φέρει καλύτερες μέρες.

Ο αγώνας στο Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο για καλύτερες μέρες για το Ιδρυμα και κατ' επέκταση για τη χώρα είναι συνεχής και ωραίος. Η μεγάλη προσπάθεια τώρα, με συστράτευση όλης της ακαδημαϊκής κοινότητας, είναι να κερδηθεί η επιστροφή στην εκπαιδευτική κανονικότητα εν μέσω πανδημίας. Με πρωταγωνιστές τους φοιτητές μας, που με υπευθυνότητα και θέληση είναι στην πρώτη γραμμή, θα τα καταφέρουμε.

Αγαπητέ Πέτρο, το βήμα είναι δικό σου για τον πανηγυρικό της ημέρας.